

SUSE VAN KLEEF

“ÉÉN
VROUW
MOET DE
EERSTE
ZIJN”

Ooit droomde Suse van Kleef (35) van een carrière als profvoetballer, het werd de journalistiek. En toch... het balletje kan soms raar rollen: sinds kort is ze de eerste vrouwelijke voetbalcommentator van Nederland. “Ik ben er trots op dat ik het durfde.”

Tekst BRAM DE GRAAF
Fotografie KIKI REIJNERS

“MEISJES KONDEN IN DIE TIJD GEEN PROFVOETBALLER WORDEN. DAT VOND IK ZO ONEERLIJK”

“Ah, daar is de visagiste”, hoorde journalist Suse van Kleef (35) toen ze op 2 mei met een grote koffer aankwam bij het stadion van ADO Den Haag om voor NOS Langs de Lijn verslag te doen van hun thuiswedstrijd tegen Feyenoord. Dat er in de koffer geen make-up zat, maar radioapparatuur verbaasde de aanwezigen. Zelf kon ze er wel om lachen. “Iedereen moet er nog een beetje aan wennen”, zegt ze. “Het is natuurlijk een ontzettende mannenwereld. Maar één vrouw moet de eerste zijn.”

Maakt dat je trots? “Misschien een beetje omdat ik het durfde, want het was toch ook wel een stap met een flink afbreukrisico. Maar vooral blij; blij dat er nu nooit meer een vrouw als eerste hoeft. En dat ik op deze manier een steentje bijdraag aan een maatschappelijke ontwikkeling. Na die eerste wedstrijd postte ik een foto van mijn debuut op Instagram. Ik schreef: ‘Het was een mooie dag. Voor mij, en misschien ook wel een beetje voor meisjes met voetbaldromen.’”

Suse is de eerste vrouwelijke voetbalcommentator van Nederland. Al jong ontwikkelde ze een liefde voor deze sport. Die ontstond op straat, waar ze voetbalde met de jongens uit haar buurt. “Zoals de meeste kinderen uit Amsterdam en omgeving was ik voor Ajax, omdat ze in die jaren zo succesvol waren. Ik heb mooie herinneringen aan het seizoen 1994-1995, toen de club onder Louis van Gaal de Champions League won. Voorheen wilde ik op straat altijd Jari Litmanen zijn, maar na de finale natuurlijk Patrick Kluivert, die het enige doelpunt maakte. We zaten met het hele gezin voor de tv te juichen.”

Wat voor gezin was dat? “Een gezin met drie kinderen, van wie ik de middelste was en waarin veel ruimte en tijd was voor elkaar. Mijn ouders waren allebei journalist en werkten veel, ook 's avonds. Mijn moeder was kunstredacteur en kinderboekenrecensent bij *Het Parool*. Ze was verslingerd aan haar werk, veel meer dan mijn vader – die vond ook andere dingen leuk. Het was ook een modern gezin, want mijn vader deed veel in het huishouden en kookte vaak. Elke zomer hadden we heerlijke vakanties in Frankrijk. Er was veel gezelligheid, verjaardagen werden groots gevierd met veel mensen over de vloer.”

En dan wordt je moeder ongeneeslijk ziek... “Ik was twaalf. Alles veranderde. Ondanks haar ziekte wilde ze dat het gezinsleven zo veel mogelijk doorging. Ze stelde ons geluk voorop en sprak er niet veel over. Doordat ze het voor zichzelf hield, moet die tijd erg eenzaam zijn geweest voor haar en mijn vader. Wij wisten lang niet hoe ernstig het was. Als ik nu vakantiefoto's van dat jaar terugzie, schrik ik wel. Ze zag er doodziek uit. Omdat we haar elke dag zagen, viel de aftakeling ons toen

niet op. Ze overleed binnen een jaar, 43 jaar oud. Ze had ongelofelijke pech.”

Heeft dat je angstig gemaakt voor ziektes en het verlies van dierbaren?

“Ik ben niet bang voor ziektes, maar was me door haar overlijden al jong bewust van de sterfelijkheid van mensen. En de angst om meer dierbaren te verliezen is er zeker. Ik ben erg close met mijn vader, oudere zus en broertje. We hebben elke dag contact.”

Bood het voetbal een uitlaatklep voor het verdriet om je moeder?

“Ik was nog zo jong, op die leeftijd pas je je nog makkelijk aan aan een nieuwe situatie en sta je daar niet bij stil. Maar het was ook de verdienste van mijn vader. Hij heeft ontzettend zijn best gedaan om die stabiele thuissituatie te handhaven. Hij cijferde zichzelf weg door voor ons te zorgen en minder voor zichzelf. Opeens zat hij daar alleen met drie pubers, dat was niet hoe hij zich zijn leven had voorgesteld. En ik was bepaald niet makkelijk: ik spijbelde veel, deed nauwelijks iets aan mijn huiswerk. Daarnaast had hij nog zijn eigen verdriet. Mijn ouders waren sinds de middelbare school samen geweest.”

Suse verwaarloosde school, maar voetballen vond ze het allerleukst om te doen. Ze was bloedfanatiek én goed. Tijdens een schooltoernooi maakte ze alle 25 doelpunten van haar team en schold haar klasgenoten uit toen ze één tegendoel kregen, schreef ze zelf in het literaire voetbalmagazine *Hard Gras*. Maar ze zag ook al snel in dat er voor haar geen toekomst zat in die sport. “Het vrouwenvoetbal was nog niet ontwikkeld in Nederland. Jongens konden profvoetballer worden, meisjes niet. De enige mogelijkheid was met een collegebeurs in de Verenigde Staten spelen of als semiprof in Duitsland of Zweden. Ik vond dat oneerlijk. Ik zat in het Nederlands elftal onder zeventien jaar en soms namen we deel aan een buitenlands toernooi of speelden een interland. Verder gebeurde er niet veel.”

Hoe hard kwam het aan dat je geblesseerd raakte en je voetbaldroom moest opgeven? “Ik zat toen al op een tweesprong. Wilde ik wel verder met dat voetbal? Ik zag geen perspectief en wilde ook niet op een lager niveau spelen, daar ben ik te fanatiek voor. Toen ik in mijn eindexamenjaar mijn kruisband afscheurde was het alsof de keuze voor me werd

“Op een lager niveau spelen wilde ik niet, daar ben ik te fanatiek voor”

gemaakt. Ik had geen zin in een zware operatie en een maandenlange revalidatie. Ik besloot na mijn eindexamen te gaan reizen – ik ben met een vriendin naar Australië en Azië gegaan – en daarna te genieten van het studentenleven. Uitgaan was er door het voetballen behoorlijk bij ingeschoten.”

Een paar jaar later speelden je oud-teamgenoten als Anouk Hoogendijk en Manon Melis met Oranje op het WK en nog later, in 2017, werden de dames Europees kampioen. Nooit spijt gehad? “Ik was vooral ontroerd. Ik heb veel respect voor die meiden: anders dan ik hebben ze er zo veel voor gelaten

om dat doel te halen. Mijn droom is uitgekomen voor anderen, dat vind ik mooi.”

Gelukkig had Suse nog een andere droom: journalist worden, net als haar ouders. Ook daarin realiseerde ze zich dat je om in dat vak succesvol te zijn net een stapje meer moet zetten dan anderen, want er is veel concurrentie. Na een stage bij NOS op 3 kon ze daar als algemeen verslaggever aan de slag. En toen kwam de vacature ‘Groot-Brittannië-correspondent’ voorbij. Ze solliciteerde en werd gekozen. Daarmee trad ze in de voetsporen van haar tante Tine van Houts, die al ruim veertig jaar in het Verenigd Koninkrijk woont. “We hebben inhoudelijk veel over het vak gepraat. Na de aanslagen in Londen en Manchester, over hoe je omstanders en nabestaanden op een zorgvuldige en voor hen veilige manier interviewt. Of over de Britse politiek, waar het nooit rustig is. Tine zit vol geweldige verhalen en anekdotes over parlementariërs die al decennialang in het Lagerhuis zitten. Maar bovenal steunde ze me en moedigde ze me aan. Ze keek, luisterde en las alles. Ze is ontzettend trots.”

Je gaf er een vast contract voor op. “Ja, dat was spannend. Een sprong in het diepe. Ik ging daar op freelancebasis werken en had geen enkele zekerheid. Naast de NOS moest ik andere opdrachtgevers erbij vinden, zo werkte ik ook voor het AD en Q-Music. Ik vond die variëteit leuk en leerde verschillende doelgroepen te bedienen. Mijn vader stimuleerde me en zei: ‘Eventueel spring ik financieel bij, maar probeer het!’ Daardoor durfde ik het risico aan.”

Gelukkig viel je met je neus in de boter: Brexit, Harry en Meghan...

“Een maand nadat ik was begonnen, werd het referendum uitgeschreven. Vanaf toen stond mijn leven op z'n kop. Mijn collega-correspondent Tim de Wit zei na de uitslag: ‘Ons leven gaat nooit meer hetzelfde zijn.’ Hij kreeg gelijk, want het werd daarna nog hectischer.”

Een toerist ziet alleen de schoonheid van Londen. Leerde je ook de duistere kanten van de stad kennen?

“Het is er vreselijk duur om te wonen. ▷

MEER SUSE

Suse van Kleef (35) groeide op in Zaandam. Als voetbaltalent schopte ze het tot de jeugdselectie van het Nederlands vrouwenvoetbalelftal. Door blessureleed en gebrek aan motivatie stopte ze op haar 17e met voetballen. Ze studeerde Europese Studies in Amsterdam en stapte na twee jaar over naar journalistiek in Utrecht. Haar journalistieke carrière begon ze als algemeen verslaggever bij NOS op 3 en in 2016 werd ze Groot-Brittannië-correspondent voor onder andere de NOS en het Algemeen Dagblad. In 2020 keerde ze terug naar Nederland, waar ze op 13 maart dit jaar debuteerde als eerste vrouwelijke voetbalcommentator in NOS Langs de Lijn. Suse is single en woont in Amsterdam.

“SINDS MIJN MOEDERS OVERLIJDEN BEN IK BANG OM MEER DIERBAREN TE VERLIEZEN”

Kom je zonder werk te zitten, dan kun je zomaar dakloos worden. In de mooiste stadsdelen liggen mensen in slaapzakken in portieken en parken. Ook sterven er veel jongeren door messengeweld, dat is daar een enorm probleem. Ik heb moeders geïnterviewd die hun kind waren verloren, erg aangrijpend.”

Waar genoot je het meest van?

“Het eten. Ik ben ontzettend veel uit eten geweest, Londen is wat dat betreft een paradijs. Het restaurantaanbod is nergens zo gevarieerd als daar.”

Ging je er met pijn in je hart weg?

“Eerst wel. Ik zou eind vorig jaar sowieso weggaan, maar vanwege corona ging alles dicht. Ik verwachtte dat ik daardoor veel minder werk zou hebben. Ik zag het ook niet zitten om daar in mijn eentje in een klein appartement met een huisgenoot, die ik niet zelf had uitgekozen, samen vanuit huis te moeten werken. Daarom kwam ik tijdelijk terug. Op een gegeven moment was de situatie daar zo ernstig dat ik beter in Nederland kon zitten. Ik ben niet meer teruggegaan.”

Wat heb je in die jaren in Londen over jezelf geleerd? “In elk geval dat ik ontzettend hard kan werken, haha. En dat ik mezelf in alle situaties kan redden. Al had ik ook veel steun aan mijn familie, we hadden meerdere keren per dag contact via de familie-appgroep. Ik kan mijn vader altijd om raad vragen.”

En nu weer terug bij je oude liefde: voetbal. Maar dan als eerste vrouwelijke voetbalcommentator. De cirkel is rond! “Ook dat was erg spannend om te doen. Ik besepte meteen dat ik als vrouw onder een vergrootglas lig. Als ik iets fout zeg, krijg je meteen: ‘Ach ja, ze is een vrouw.’ Daarom moet ik dat werk zo goed mogelijk doen. Meestal zijn de mannen die me ontvangen erg lief, hoor. Zeg-

gen ze: ‘Ik vind het zo leuk dat je dit doet.’ Er zit geen kwaad achter. Maar ik ben een vreemde eend in de bijt en het krijgt veel aandacht. Na mijn eerste wedstrijd stond het in alle kranten, terwijl er over het debuut van mijn mannelijke collega’s nooit wordt geschreven.”

Is er nog tijd voor een privéleven?

“Meer dan toen ik als correspondent in Londen werkte. Ik heb toen heel wat verjaardagen en etentjes gemist omdat er weer iets gebeurde. Ik geniet van mijn vrijheid en zie het allemaal wel. Ik woon nu lekker in Amsterdam.”

— • —
**“In Londen heb ik geleerd
dat ik mezelf in alle
situaties kan redden”**
 —

Met Dionne Stax, las ik in de Story...

“Ja, in een fijn appartement. Nadat haar relatie uitging, had ze ruimte over. We zijn al vriendinnen sinds we allebei bij NOS op 3 werkten. Het is ontzettend gezellig. Story suggereerde dat er meer speelde, daar hebben we allebei hard om kunnen lachen. Maar ik benijd Dionne niet, al die aandacht voor haar liefdesleven in de bladen. Over een vergrootglas gesproken.”

Heb je nog grote ambities?

“Geen enorme. Ik wil me vooral blijven ontwikkelen en vernieuwen. Mooie dingen maken. Ik presenteer sinds kort *Langs de Lijn* en tijdens de Olympische Spelen in Tokio maak ik dagelijks *RadiOlympia*. Alleen maar interessante nieuwe dingen.”

Eigenlijk ben je daaraan dus net zo verslingerd als je moeder dat was?

“In dat opzicht lijkt ik inderdaad veel op haar. Ik denk dat ze het ontzettend leuk had gevonden om me zo bezig te zien.” □

PRODUCTIE: CHARISSA MACNACK STYLING: LISELOTTE ADMIRAAL HAAREN MAKE-UP: CHRIS VOLKERS VIA HOUSE OF ORANGE M.M.V. & OTHER STORIES (LINNEN PAK) STEVE MADDEN (GLITTERPUMPS) FRED DE LA BRETONNIERE (ZILVEREN SANDALEN) ZARA (TANKTOP EN JEANS) MASSIMO DUTTI (WIT-T-SHIRT MET SCHOUDERVULLINGEN) EXPRESSO (ZILVEREN PAK) EKSEPT BY SHOEBY (PAILLETENTOP), OVERLOAD (RINGEN EN KETTING)

“Ik besepte meteen dat ik als vrouw onder een vergrootglas lig”